

Пам'ятаємо

ПАМ'ЯТІ СОЛДАТА СЕРГІЯ СИЛІНА

Готуючись до святкування визволення Корця від нацистів, вкотре переглядаю фото ветеранів Великої Вітчизняної війни. Серед них немає учасників того вікопомного для корчан бою, коли 12 січня 1944 року війська під командуванням генерала Пухова подарували нам волю. Однак кожен з них гідний згадки, бо визволяв сотні інших населених пунктів, яких так багато було на шляху радянської армії.

Фронт повільно відкочувався від нашого краю. Але війна не закінчилась. Вона вимагала нових жертв: людей, які б могли зайняти місце полеглих. І одним з новобранців став Сергій Арсентович Силін.

Війну в усіх її жорстоких проявах він уперше побачив влітку 1941 року, коли недалеко біля рідного села В. Деражня було скинуто десант німецьких диверсантів, які вбивали на своєму шляху всіх осіб чоловічої статі, що досягли призовного віку. Тоді Сергія врятувала мати, сховавши у старій клуні. Минула хлопця куля фашиста - врятувався він і від відправки на примусові роботи до Німеччини, сповна пізнавши всіх переваг фашистського «нового порядку». Отримавши виклик до призовного пункту, не роздумуючи пішов до армії. І тут Ангел-охоронець був на його боці. Коли призовників на підводах везли до війська, колону обстріляли німецькі літаки. Багатьох

було вбито, а Сергія знову оминула смерть.

Кмітливого юнака послали вчитись на сапера. І вже на початку весни він був на передовій, де перебував до закінчення війни в 1945 році.

Непроста і небезпечна служба військового сапера. Саме сапери завжди йшли попереду, звільняючи землю від мін. Доводилося під вогнем противника розчищати дорогу для розвідників, наводити переправи, вступати в перестрілки з фашистами, що зустрічалися під час виконання бойових завдань. Та солдат завжди пам'ятав настанову, отриману під час навчання. Досвідчені мінери вказували: «Сапер помиляється лише один раз». І цього «разу» він не допустив, добросовісно виконуючи свою нелегку роботу.

Не раз ефрейтор Червоної армії попадав у саме пекло воєнних дій. За його словами, особливо запам'яталася битва за Віслу, коли під час боїв річка

була червона від крові солдат.

За мужність і героїзм при виконанні бойових завдань Сергій Арсентович був нагороджений двома медалями «За відвагу», орденом «Вітчизняної війни II ст.». У період війни таким орденом

дуже рідко нагороджували рядових ефрейторів, лише за особливу відвагу та героїзм, проявлені в боях з ворогом. Скромний, сором'язливий в побуті, на війні він проявив себе як неординарна особистість і справжній герой.

Війну ефрейтор Силін закінчив на Далекому Сході.

Невдовзі повернувся додому. Влаштувався водієм у м. Корець. Тут знайшов свою другу половинку, виховав двійко дітей. Чесно і самовіддано трудився в місцевому автопідприємстві, про що промовисто вказують мирні нагороди та велика кількість грамот і дипломів, отриманих за трудову діяльність.

Відомий український поет Т.Шевченко в своїй поезії сказав: «Ми не лукавили з тобою – ми просто йшли...». І він ішов, пройшовши достойно свій земний шлях, залишивши після себе не тільки згадки матеріальні, а й слід у душах і пам'яті людей як скромний, працелюбний чоловік, солдат війни, трудівничий миру – Сергій Арсентович Силін.

Вічна пам'ять героям...

Ніла Брухлій,
директор Корецького
історичного музею